

Молебан за почетак нове школске године у Богословији Светог Саве у Београду

Нова школска година у Богословији Светог Саве у Београду почела је свечано и молитвено светом архијерејском Литургијом у обновљеној капели Светог Саве којом је началствовао Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије.

Његова Светост посебну пажњу посвећује овој најстаријој образовној установи у српској престоници. Поред редовних посета и очинских разговора са њеним ректором протођаконом Радомиром Врућинићем, професорима и ученицима, патријарх Порфирије је подржао и обимне радове на реконструкцији самог објекта тако да богословци и наставно особље сваким даном стичу све боље услове за наставу и свакодневни живот и рад у Богословији.

После свете Литургије, на којој су Његовој Светости Патријарху саслуживали преосвећена господа епископи канадски Митрофан и марчански Сава; главни секретар Светог Архијерејског Синода архимандрит Нектарије; протојереј-ставрофор Милош Тришић; јереј Бранислав Кличковић, синђел Сергије, као и протођакони Драган Радић и Радојица Жагран, патријарх Порфирије је служио чин Призива Светог Духа за почетак школске године, а затим и посетио реновиране просторије школске библиотеке.

Патријарх је том приликом беседио:

-Ваша преосвештенства, часни оци, драги професори, драги гости и, изнад свега, драга и благословена децо Светог Саве, ђаци Богословије Светог Саве у Београду.

Ево нас, слава Богу, опет на почетку школске године овде у Богословији. Служили смо свету Литургију без које нема Цркве. Заправо, Црква је присутна у овоме свету, пројављује се, потврђује и постоји управо кроз свету Литургију. Света Литургија се назива Молитвом Цркве. У светој Литургији и небо и земља су спојени у једно. У њој су окупљени око Господа нашег Исуса Христа и анђели, и људи, и они који су од Адама до наших дана препознати као

сведоци љубави Божје, и ми који смо на земљи, али и они који ће доћи после нас, јер тамо где је Христос ту је и Црква, а Христос је у светој Литургији и ми постајемо Црква. Постајемо Црква када смо једно са Њим, а једно са Њим смо онда када се причешћујемо Његовим Телом и Његовом Крвљу. Зато и ову школску годину почињемо светом Литургијом, Молитвом Цркве, али и посебном молитвом коју читамо као благослов за почетак нове школске године.

Важно је опет и опет да подсећамо себе шта је то богословље. Важно је да разумемо, како говори Свети Григорије Богослов, да је богословље наука над наукама. Постоје многе науке које подразумевају људске напоре и ти људски напори доносе, по промислу Божјем, одређене резултате. Међутим, постоји и наука која је изнад свих наука, која се не тиче ни само ума, ни само срца, нити било чега које је искључиво наше људско. Наравно, подразумева се у богословској науци и напор, али алфа и омега, предуслов богословске науке јесте присуство благодати Божје, присуство самог Бога, а то није могуће опет без онога са чиме смо почели, а то је молитва.

Богослове је слово о Богу, реч о Богу. Ту ваља знати да је управо из тог разлога први богослов, богослов из кога извире свако остало богословље и на коме се темељи сваки будући и потоњи богослов, јесте сам Господ Исус Христос. Зашто? Зато што сва откровења Божја која су Њему претходила јесу увод и припрема за Откровење које Он нама доноси о Богу, за Откровење Божје. Наиме, Он сам, Господ Исус Христос, јесте Слово Божје, јесте Реч Божја, управо онако како Га описује Свети Јован Богослов. Господ долази међу нас и открива нам у пуноћи Бога. За разлику од сваке друге науке, открива нам и крајњи циљ, смисао и пуноћу човека, људске природе. Открива нам ко је то човек, какво је његово порекло, какав је његов циљ и његово назначење. Наиме, у Слову Божјем, у Господу нашем, у Исусу Христу Богочовеку, садржана је пуноћа божанске природе и људске природе. Отуда је Он *par excellence* и једини аутентични прави богослов.

Подразумева се да постоје промисао Божји и наша жеља и амбиција да будемо богослови, али можемо бити богослови само онда када је наше богословље скопчано са Господом Исусом Христом. Шта то значи у пракси? То значи да школа у којој се учи богословље, наравно као и свака друга школа, даје знања конкретна, теоретска и практична знања, која се тичу наше вере и која нам обезбеђују и дарују све оно што је предање Цркве, што су Васељенски сабори, када је то било потребно, формулисали као нашу веру. Учимо и у овој школи оно што се може назвати, у ужем смислу те речи, наука,

све информације, или боље рећи, све истине које су наша вера, како ми то верујемо у Свету Тројицу. Тако што Света Тројица јесте Један Бог, али три личности: Отац, Син и Дух Свети, при чему су те три личности равнотачне, ниједна од те три личности није подређена било којој другој. Онда учимо о томе да се у личности Господа Исуса Христа као Сина Божјег, како већ рекосмо, сједињује нераскидиво људска и божанска природа; па учење о Светом Духу и многа друга учења кроз разне предмете. Баш због тога што богословље не може да се смести у концепт било које науке од овога света, ми знамо да почетак и крај сваког богословља није знање о Богу него познање Бога. Да бисмо могли да будемо истински и прави богослови ми морамо имати познанство са Богом, а не знање о Њему. Другим речима, морамо имати лични и непосредни однос са Њим, а то није могуће без онога чиме смо почели и чиме увек треба завршити – без молитве. Без поверења у предање Цркве, без поверења у љубав Божју, без поверења у структуру Цркве нема појединачног супербогослова који је изван заједнице Цркве. Нема богословља без чежње и стремљења ка светости. Дакле, наше богословље мора бити молитвено богословље баш онако какво је било и Светог Саве, и Светог владике Николаја, и Светог оца Јустина Поповића.

Зато данас овде сабрани на молитви почињемо школску годину најискренијим жељама да се и наставници и они који се уче овде у Богословији труде и потруде колико је до њих да буду истински и прави богослови, знајући да без труда нема плода, али и да сваки плод без молитве и без благодати Божје има ограничено своје постојање и пролази. Молимо се зато, драга децо, да се потрудите максимално, као и ви, професори, да дате све од себе да постигнете максималне резултате, али у исто време да молитвом започињете и завршавате дан, да вам сваки део дана буде прожет молитвом како би онда сваки ваш будући резултат уз благодат Божју и благодаћу Божјом могао да буде савршен.

Нека Бог да да Дух Свети буде овде са вама и да они који су у последњој години, када изађу и после тога наставе студије, а потом и они коју постану свештеници, знају да је Бог од њих хтео да имају најузвишеније звање и најузвишеније послање у народу Божјем, а то је да служе свету Литургију и да изграђују Тело Христово, тј. Цркву Његову. Има ли ишта веће од тога? У исто време то је највећа могућност да читавим својим бићем будемо смирени људи, а то значи они који дају све од себе и који су у исто време свесни да је Господ, као Бог и Љубав, Онај који је увек са нама, који нас никада не оставља, ни онда када нам иде све од руке и када можда заборавимо на Њега или онда када нам не иде све од руке па Га се сетимо. Он је увек ту. Важно је

смирење, стрпљење и поверење у Цркву Његову и, наравно, у Господа, Њега Једнога, кога славимо као Оца и Сина и Светога Духа сад и увек и у векове векова, амин.

Након Литургијског сабрања, обраћајући се присутним гостима, ректор Богословије Светог Саве протођакон Радимир Врућинић је истакао:

- Ваша Светости, Ваше Преосвештенство, високопреподобни и високопречасни оци, даме и господо, драге колеге професори, драги ученици, евхаристијским благодарењем, призивом Светог Духа и благословом Његове Светости Патријарха српског започели смо нову школску годину. У прозби коју смо чули на Литургији, молимо се да Господ милостиво погледа на ученике и да им пошаље у ум и срце духа мудрости разума, страха и побожности и да их просвети светлошћу благоразумности своје. Нека ове речи буду полазна тачка у раду нашим професорима и ученицима. Свим ученицима и професорима желим срећан почетак нове школске године.

Благодарим Његовој Светости Патријарху српском г. Порфирију који сведочи љубав и пажњу према Богословији Светог Саве. Могу лично да посведочим, да захваљујући Патријарху српском имамо стабилну и јаку црквену просвету која представља један од стубова наше Цркве. У то име ми је указана велика част да му у име колектива, радног особља и ученика наше школе уручим икону Пресвете Богородице.

У току прошле школске године обратили смо пажњу на духовни и физички развој институције у којој се налазимо. На духовном развоју благодаримо благослову Његове Светости, јер је од првог септембра текуће школске године у нашој школи служити духовници наших ученика: протојереји-ставрофори Радивоје Панић и Илија Шмигић; протонамесник Бранислав Борота и јереји Стеван Вукић и Милош Марковић. Захваљујем се поменутиим оцима што су поред својих обавеза прихватили наш позив да учествују у духовном изграђивању наших ученика.

Када говоримо о физичкој обнови школе, желели смо да покажемо скромни пример како би требао да изгледа литургијски простор и простор за стицање нових знања и вештина. Верујемо да ће наши ученици следити поменути пример у својим околностима и стварати још бољи духовни амбијент за потребе будућег нараштаја. Физичке обнове не би било да нисмо имали свесрдну подршку добротвора.

На крају желим да поменем и истакнем рад економа наше школе г. Зорана

Васића који је у овој школи провео четрдесет и четири године и тиме стекао заслужену пензију. Пре дванаест година када сам од Цркве добио послушање професора у Богословији, током једног од првих сусрета са г. Зораном добио сам следећи савет: Изграђуј ову институцију као што би и изграђивао свој дом, јер наша деца то заслужују. Верујем да су ове реченице г. Зорану биле покретачка снага током читавог његовог радног века.

Овом свечаном приликом, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије уручио је, на предлог ректора Богословије Светог Саве протођакон Радомира Врућинића, високо признање тог знаменитог црквено-просветног завода Повељу великог добротвора благочестивој хришћанки госпођи Наташи Родић, христољубивој господи Жељку Ћејићу, Зорану Лемићу, Младену Милановићу и Александру Родићу, као и управи Спомен храма Светог Саве на Врачару.

Фонд библиотеке Богословије Светог Саве обухвата више десетина хиљада књига, од којих неке датирају са краја 18. и почетка 19. века. Посебно богатство ове ризнице мудрости јесу легати истакнутог црквеног правника и омитичара професора Бранка Цисаржа, знаменитог правника Душана Ћ. Ивковића и збирке које су Богословији даривали епископ Јован Велимировић, протојереји-ставрофори Душан Кашић и Душан Дачић, протођакон Властимир Х. Ћорић и многобројни посленици науке и уметности из читавог света.

Image not found or type unknown

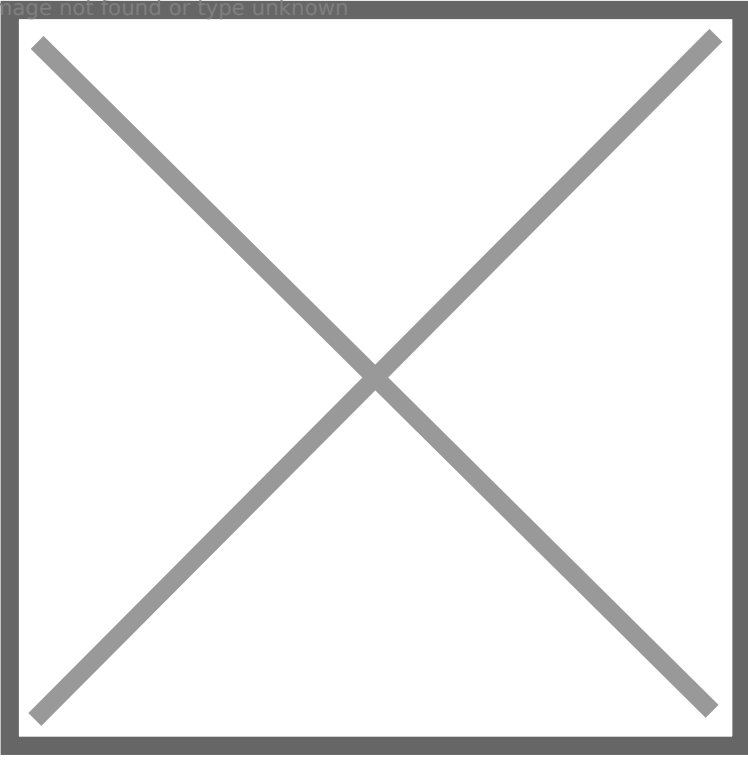

Image not found or type unknown

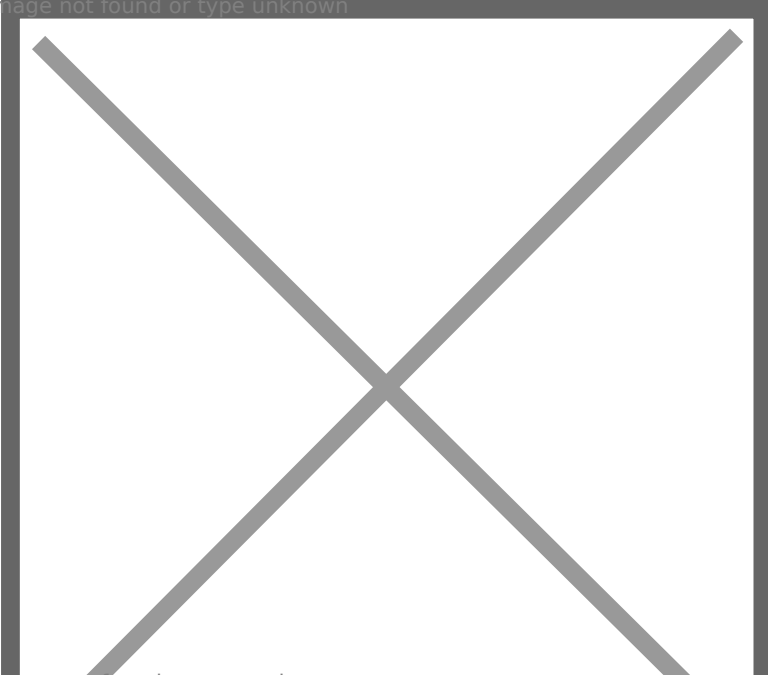
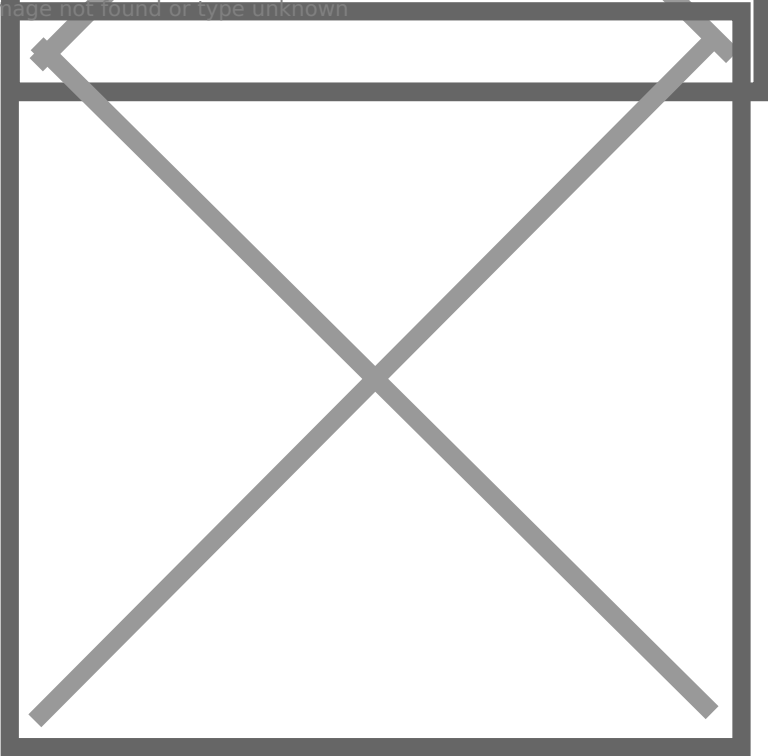

Image not found or type unknown

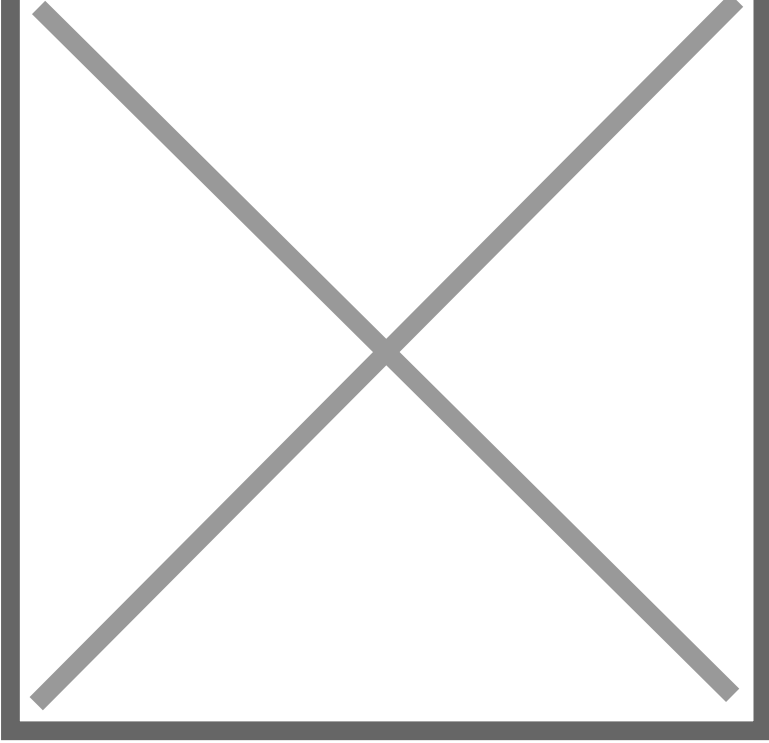

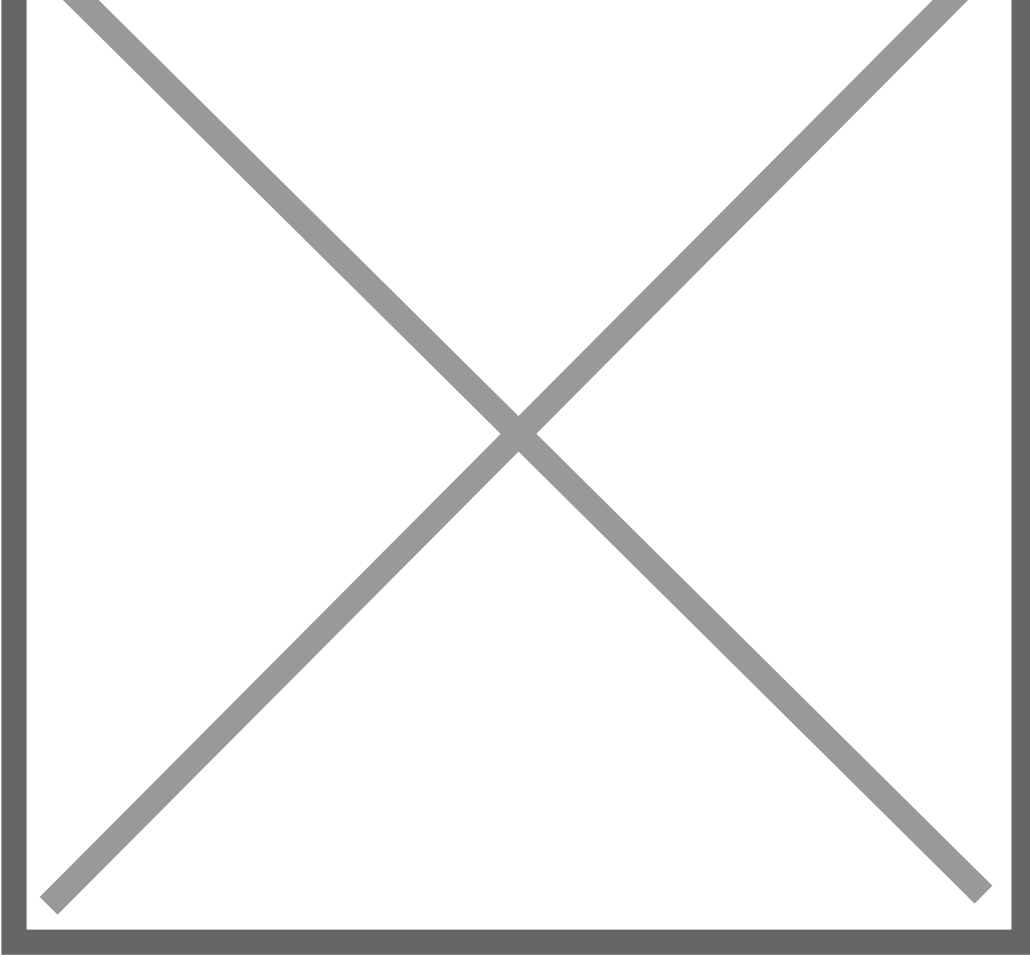

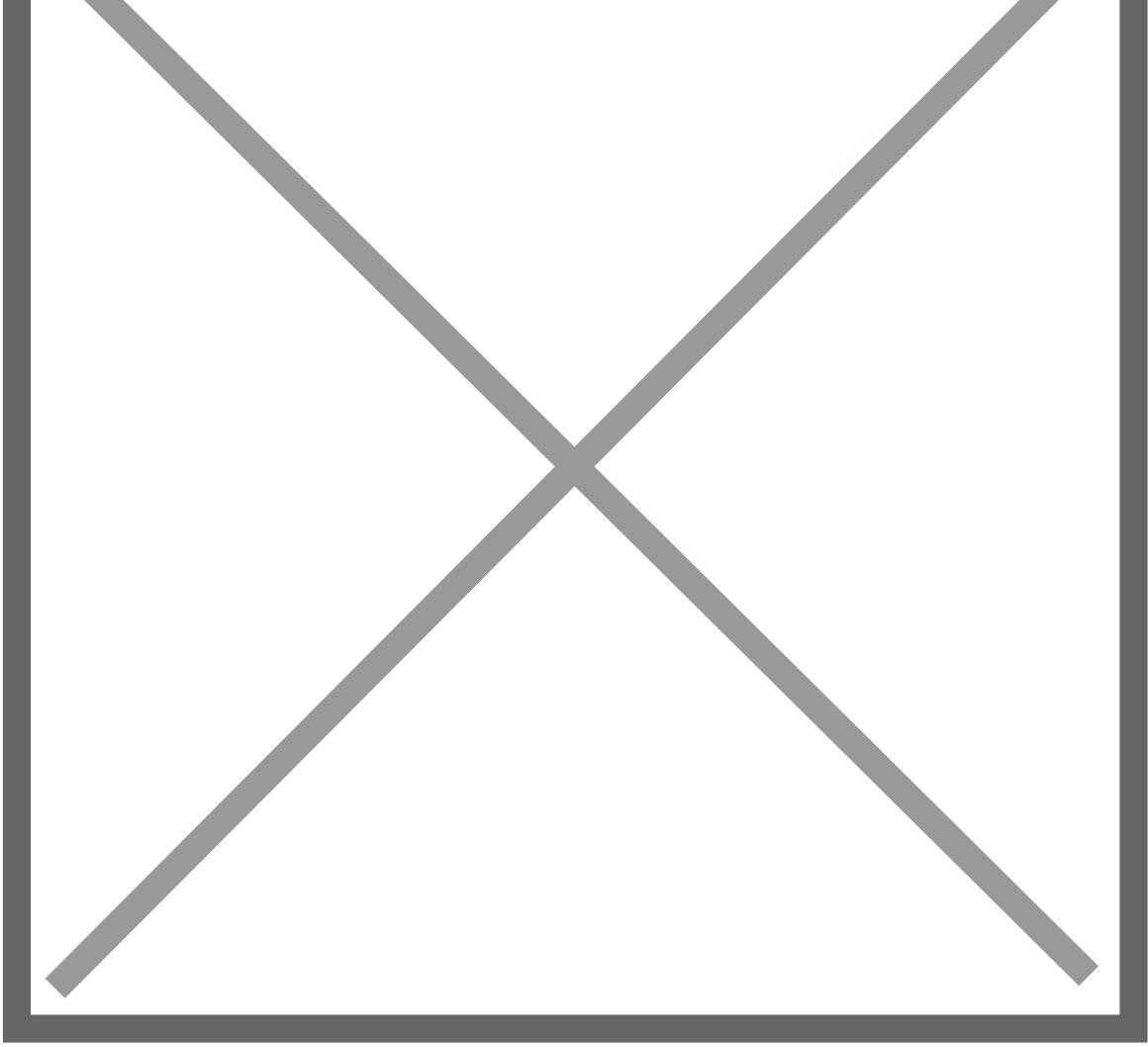

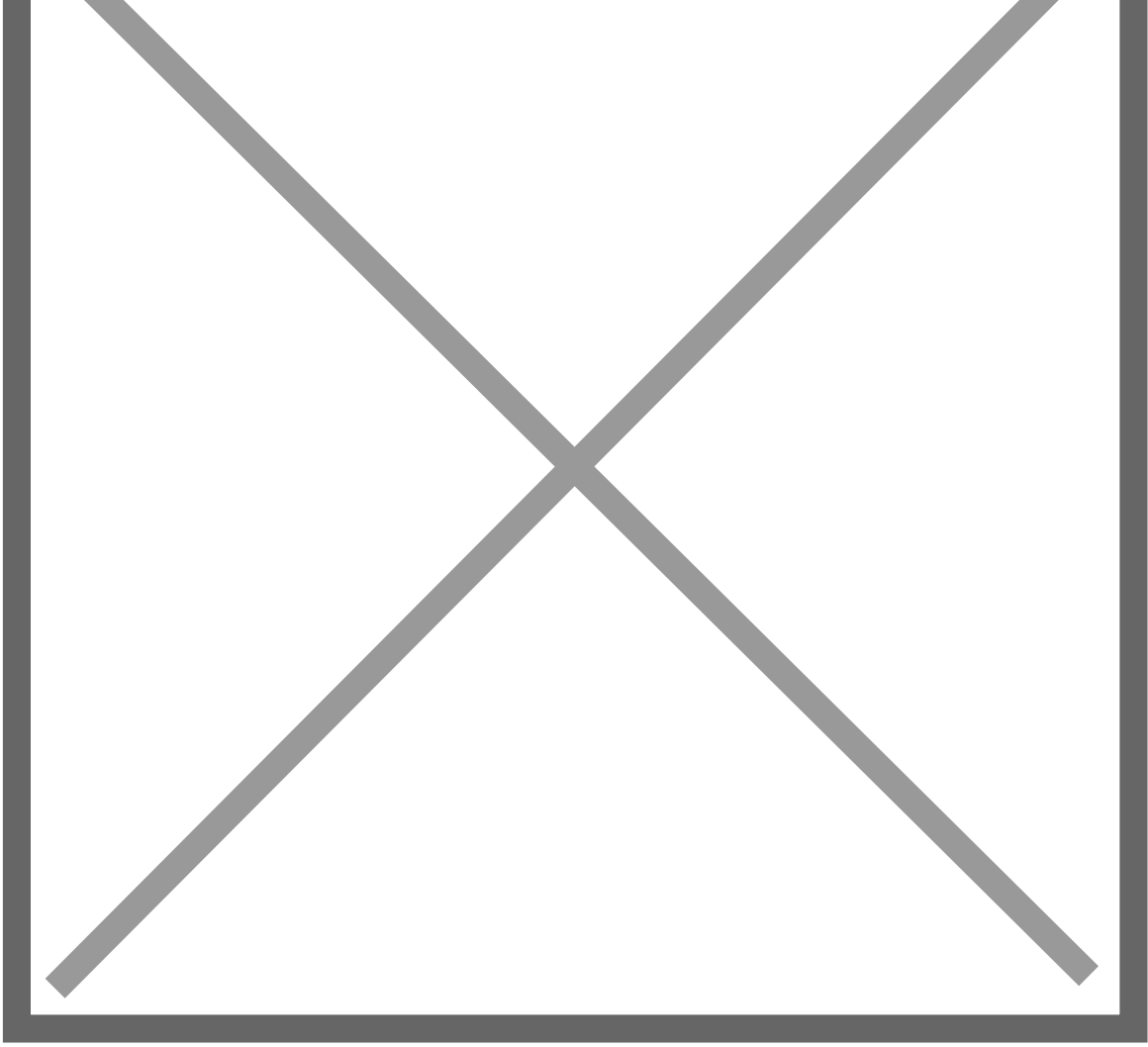

Image not found or type unknown

